

"I Remember You"

It was like the last gathering of the clans, the reunion of five hundred friends, cabinet secretaries, aides, staffers, clique, tong and cabal members and appointees of Ronald Wilson Reagan, fortieth president of the United States, in Williamsburg, Virginia, on March 3, 2001. It was the biggest coming together of the Reagan hands since the day he left office, in January of 1989.

The big room in the Kingsmill Resort rocked with greeting. "I don't *beleeeve* it," "Great to *seeeee* you," "Where you hangin' your hat, where you causin' trouble?"

People with young eyes, lifted eyes, crinkled eyes from being in the sun; people with strollers, with walkers ...

That guy over there—that young kid from what, OMB? I used to see him in the tall cool halls of the **Old Executive Office Building**. Now he's married, with a baby who, from the look of things, is teething, in full red-gummed wail. I get **some ice chips** for the baby to suck on, return and say hello to the parents. Yes, it was OMB, the young father says, yes, **down the hall and up a flight**. "Those were great days." He smiles.

Across the room I see a **once-young advance man** who now walks with a cane. And Tom Dawson, one of the famous Mice, the young aides to Don Regan whom we always saw as nibbling away at good work. He looked exactly like Tom Dawson, with all of his hair, only now what was black is gray. He looks like a photo negative of Tom Dawson.

I turn and see Don Regan himself, the Chief, the controversial former chief of staff. He still looks like George Raft, he is still in a sharp gray suit, and at the sight of him I laugh. He sees me and does the same.

"I'm an artist!" he booms as we hug. "Did you know I paint?" he demands. "I have pictures in museums! Started after I left. They didn't teach me to paint in the marines or at Merrill Lynch or in the White House, I can tell you that!" There's Ed Meese, with his soft pink face and soft white hair. George Shultz once said he reminded him of a jolly St. Patrick, and that is how Meese looks to me now, chuckling and patting people's arms. He was under bad pressure once, the focus of charges, but now it's almost twenty years since those days and he looks like he's found what everyone wants: happiness. He looks happy.

I stand and survey the room. Carl Anderson, who worked on domestic policy, now head of the Knights of Columbus of America, is talking to Becky Norton Dunlop, formerly of presidential personnel. I used to hide from her. I had come into the White House without having been politically vetted, was not a

„Pamatuji si na vás“

Ve Williamsburgu ve státě Virginia to 3. března 2001 vypadalo jako poslední sešlost klanů, setkání pěti set přátel, členů vládního kabinetu, asistentů, zaměstnanců, zájmových skupin, členů tajných spolků a klik a také lidí, které jmenoval do úřadu Ronald Wilson Reagan, čtyřicátý prezident Spojených států amerických. Bylo to největší shromáždění Reaganových spolupracovníků od ledna 1989, kdy odešel z úřadu.

Velká místnost v Kingsmill Resort se otřásala bouřlivým uvítáním. „Nemohu tomu uvěřit,“ „To je úžasné, že vás zase vidím,“ „**Kde jste skončil, měl jste nějaké problémy?**“

Lidé s mladistvým pohledem, jasným zrakem, s vráskami kolem očí od pobytu na slunci; lidé s vozíky a chodítky...

Co je to tady za chlápka – odkudpak je ten mládenec, z Úřadu pro správu a rozpočet? Obvykle jsem ho potkávala ve velkých studených místnostech **staré prezidentské kanceláře**. Teď je **ženatý a má dítě**, kterému se podle všeho prořezávají první zoubky a od bolavých dásní je celé uřvané. Dala jsem batoleti **kousek nanuku**, aby ho cucalo, pak jsem jej vrátila rodičům, s nimiž jsem se pozdravila. Ano, pracoval jsem v Úřadu pro správu a rozpočet, odpověděl mladý otec, jistě, **nejdřív tam a pak únik pryč**. „Byly to zlaté časy.“ Smál se.

Na druhé straně místnosti jsem spatřila **kdysi mladého muže**, který teď kráčel s vycházkovou holí. A tady je Tom Dawson, jeden z proslulých kancelářských myší, mladý asistent Dona Reagana, kterého jsme vždy viděli, jak se pouští do smysluplných úkolů. Vypadal přesně jako Tom Dawson, měl všechny jeho vlasy, jenom už nebyly černé, ale šedivé. Zdálo se, že je negativem Toma Dawsona.

Otočila jsem se a uviděla samotného Dona Reagana, velkého šéfa, rozporuplného velitele štábu. Dosud vypadá jako George Raft, pořád nosí elegantní šedý oblek. Při pohledu na něho jsem se usmála. Uviděl mě a udělal totéž.

„Jsem teď umělec!“ zahřímal, když jsme se objali. Vypytával se mě: „Víte, že maluju? Moje obrazy jsou v muzeích! Začal jsem s tím, když jsem odešel z funkce. Řeknu vám, že ani u námořnictva, ani v Merrill Lynch, ani v Bílém domě mě tomu neučili!“

A zde je zase Ed Meese s jeho mírně narůžovělým obličejem a téměř bílými vlasy. George Shultz jednou řekl, že mu připomíná rozjařeného svatého Patricka a přesně tak mi teď Meese připadal, když se pochichtával a poplácával lidi po rameni. Jednou se octnul pod velkým tlakem, když bylo proti němu vzneseno obvinění, ale od té doby už uplynulo téměř dvacet let a teď se zdálo, že našel to, po čem baží každý: štěstí. Vypadal šťastně.

Vstala jsem a prohlížela si místnost. Carl Anderson, který pracoval v oblasti vnitřní politiky a teď je komturem řádu amerických Kolumbových rytířů, si povídal s Becky Nortonovou Dunlopovou, dřív pracovnící personálního oddělení v prezidentské kanceláři. Obvykle jsem se před ní schovávala. Dostala

Komentář [dmjk1]: Old Executive Office Building je ohromná budova Úřadu vlády, sídlí v ní několik ministerstev.

registered Republican, had no party background—only conservative beliefs. They snuck me in and hid me from her. By the time we met I'd been there awhile. We became colleagues, then allies, then friends.

There's Kathy Osborne, Ronald Reagan's personal secretary, and Elaine Crispin, who worked for Nancy. She's slim, bubbly, unchanged save in one respect— "Elaine Crispin *Sawyer*," she says. "He changed my name!" The gray-haired man beside her beams.

Over there Judge William Clark is nodding at someone who's looking up at him and making a point. And Peter Robinson of the speechwriting staff, who was there to fight for the words "Mr. Gorbachev, tear down this wall." The State Department had scorned the demand as provocative, and Peter had waged a battle. Ronald Reagan fired the final shot: *Of course I will say it, I mean to provoke.*

"This is the inaugural party," someone in a cluster says. The gathering of the clans we would have had a few weeks ago if we'd all been in Washington when the eldest son of the man Ronald Reagan picked as his vice president was sworn in as the forty-third president of the United States. We forget how crucial that decision was, not only for immediate political prospects in 1980 but also for the generation that would follow. The new Bush would not be here if it had not been for the old one, who would not have been there if he hadn't been chosen in 1980 when the nominee was tired and the talks with Gerald Ford had collapsed and there was no other obvious choice. Reagan had not held Bush in the highest regard in those days, thought him weak from the famous "I'm paying for this microphone!" fracas in New Hampshire. But Reagan came to like him, to respect him. Now Bush's son was president and acting in a way that suggested that for a dozen years he'd watched both Reagan and his father up close in that old house, and had learned from the former what to do and from the latter what not. Well, not exactly, but close. At any rate, the old Reaganites viewed the new Bush with hopeful regard: good man, seems tough enough, but let's watch him on tax rates. **In public they are respectful of Dubya, in private merrily irreverent. They send each other e-mails.** "What was Bush's answer to the question 'How do you feel about *Roe v. Wade*?' 'Ah think it was the most important decision George Washington made when he crossed the Delaware.'"

Here is Jim Brady, in a wheelchair with an assistant, a nurse, a young Filipino woman who stands behind his chair holding the handles.

He is surrounded by well-wishers and poses for pictures. I say hello, introduce myself when he doesn't know me. He says, "Of course," and tells me ever since he was shot he suffers from CRS.

jsem se do Bílého domu, aniž bych byla politicky prověřena, nebyla jsem členem Republikánské strany, ani jsem neměla žádné stranické zázemí – jenom konzervativní přesvědčení. Propašovali mě dovnitř a utajili mě před ní. Když jsme se po čase setkaly, už jsem tam nějakou chvíli působila. Staly jsme se spolupracovnicemi, pak spojenkyněmi a posléze přítelkyněmi.

A tohle je Kathy Osborneová, osobní sekretářka Ronalda Reagana, a Elaine Crispinová, která dělala pro Nancy. Je štíhlá, překypující energií a do určité míry se uchovala nezměněná – „Jsem teď Elaine Crispinová *Sawyerová*“, řekla. „Tehle pán změnil mé jméno!“ Šedovlasý muž vedle ní se zářivě usmíval.

Tamhle soudce William Clark kyne někomu, kdo se na něho dívá a něco poznamenává. A Peter Robinson, jeden z pracovníků, kteří psali projevy, byl mezi nimi, aby obhájil názor, že „tu berlínskou zeď zbořil pan Gorbáčov.“ Ministerstvo zahraničí takové tvrzení zavrhovalo jako provokativní a Peter sváдел o ně boj. Ronald Reagan vyřknul poslední verdikt: „*Samozřejmě, že to řeknu, já přece hodlám provokovat.*“

„Tohle je zahajovací večírek,“ poznamenal někdo ze shluku lidí. Ke sročení klanů mělo vlastně dojít před několika týdny, kdy jsme všichni byli ve Washingtonu a nejstarší syn tohoto muže, kterého si Ronald Reagan vybral za svého viceprezidenta, skládal přísahu do rukou čtyřicátého třetího prezidenta Spojených států amerických. Zapomněli jsme, jak bylo toto rozhodnutí důležité nejenom pro nejbližší politickou perspektivu v roce 1980, ale také pro další generace. Mladý Bush by tady nebyl, kdyby nebylo starého Bushe a ten by tady nebyl, kdyby nebyl zvolen roku 1980, když jmenovaný kandidát byl už unavený, jednání s Geraldem Fordem selhala a zřejmě nebyl jiný výběr. Bush se tehdy netěšil u Reagana velké úctě, Reagan ho považoval za slabého od prudké hádky v New Hampshire a proslulého prohlášení „Tento mikrofon si platím já!“ Ale později mu Reagan přišel na chuť a začal si ho vážit. Teď byl Bushův syn prezidentem a počínal si tak, jako by v tom starém domě celá léta pozorně sledoval jak Reagana, tak i svého otce a od prvního se naučil, co dělat, a od druhého, co nedělat. No, není to úplně přesné, ale je to téměř tak. Starý Reagan každopádně pohlížel na mladého Bushe s úctou plnou naděje: je to dobrý člověk, vypadá dost pevný, ale uvidíme, jak si poradí se sazbou daně. Na veřejnosti jsou tihle lidé zdvořilí a uvážliví, v soukromí zvrhlí a neuctíví. Vyměnili si e-mailové zprávy. „Jak Bush odpověděl na otázku ‚Co si myslíte o případu *Roe versus Wade*?‘ ‚Myslím, že to bylo nejdůležitější rozhodnutí George Washingtona, které udělal, když překročil řeku Delaware.“ Tady je Jim Brady na invalidním vozíku s ošetřovatelkou a zdravotní sestrou, mladou Filipinkou, která stojí za ním a drží rukojeť vozíku. Je obklopen gratulanty a pózuje pro fotografování. Zdravím se s ním a když mě nepoznává, představím se. Pronesl: „Ale samozřejmě,“ a sdělil mi, že co ho postřelili, trpí na HOSIP.

Komentář [dmjk2]: Má to být opravdu exklamace – nalezeno, potvrzeno.

"What is that, Jim?"

"Can't Remember Shit."

We laugh, and I tell him there's a lot of that going around.

People kneel in front of him and look up at his face, or bend down to pat his arm. They feel an awkward tenderness. The thick lines of scar tissue are visible on his head and will be for the rest of his life, as they have been since the day twenty years before when the young man with the gun left him lying on the pavement, a thick scarlet stain pooling under his head.

"How is Sarah?" I ask.

"Not well," he says, and his eyes fill with tears. He began to weep and I stood there with my hand on his arm, his attendant staring straight ahead, as if she has seen this scene before. A few weeks later I was watching TV **when Sarah Brady came on Larry King** to tell of her struggle with lung cancer.

Nancy Reagan moves through the room, the center of a dense moving cluster. She's smiling the public smile that has become her private smile, shaking hands, kissing, greeting children, saying, "Of course I remember you." Still so small, size two, five feet two inches. In a pretty bright dress and black pumps. She is the same but older, of course, eighty now and frail, delicate as bird bones.

She has not always enjoyed big gatherings of her husband's supporters but she does this night. Later she would tell me, with the excitement of a girl, "I saw Rex Scouten! He's such a lovely man."

Rex Scouten, the head usher of the White House in the days of Reagan, whom she hadn't seen since the day she left, and who had been standing with her in the **solarium in the residence** the day **the head of her Secret Service detail** came and told her shots had been fired at the president.

She saw Don Regan too. He, of course, had bitterly left his chief-of-staff position in the White House after Nancy, and others, had moved against him in the wake of Iran-contra. He took revenge in a best-seller that charged she'd driven him mad with her belief in astrology and her insistence on delaying presidential trips until the moon was in the seventh house and Jupiter aligned with Mars. I'd never known of any of that back then, when I was a speechwriter for the president, but I believed it when I read it. The assassination attempt **had turned a fretful nature fearful**; she'd worried constantly about her husband's safety, and if the advice of astrologers offered solace she would have listened.

But you know what Nancy Reagan did when she saw Don Regan? She laughed and hugged him, and he laughed and hugged her back. "I'm an artist!" he told her too, and she asked him what he painted.

"I paint oils, landscapes!" (He's eighty-two years old

„A to je co, Jime?“

„Hovno si pamatuju.“

Smáli jsme se a já jsem mu řekla, že taková nemoc je hodně rozšířená.

Lidé se před ním krčili do podřepu, dívali se mu do tváře, nebo se shýbali, aby ho mohli poplácat po rameni. Pociťovali rozpačitý soucit. Na jeho hlavě byly patrné linky pojivě tkáně tvořící silnou jizvu, která mu zůstane až do konce života. Má ji tam od jednoho dne před dvaceti lety, kdy ho mladík, co střílel, nechal ležet na silnici v tratolišti krve rozlévající se pod jeho hlavou.

„Jak se má Sarah?“ zeptala jsem se.

„Nic moc,“ odpověděl a jeho oči se zalily slzami. Začal plakat. Stála jsem tam s rukou položenou na jeho rameni a ošetřovatelka se dívala upřeně dopředu, jako kdyby tuto scénu už někdy předtím zažila. O několik týdnů později jsem sledovala televizi, **když Sarah Bradyová přišla za Larrym Kingem**, aby mu sdělila, že je nemocná a zápasí s rakovinou plic.

Nancy Reaganová kráčela místností uprostřed hustého davu lidí popocházejících sem a tam. Na obličejí vyluzovala oficiální úsměv, který se jí stal vlastní, potřásala si rukama, rozdávala polibky, zdravila se s dětmi a říkala: „Jistěže si na vás vzpomínám.“ Pořád byla taková malá, velikost číslo dva, výška sto padesát let centimetrů. V elegantních světlých šatech a černých lodičkách. Je pořád stejná, jenom samozřejmě starší, má teď osmdesát let a je tak křehká a chatrná jako kostička nějakého ptáčka.

Ne vždy měla v oblíbené velká setkání přívrženců svého muže, ale dnes večer udělala výjimku. Později mi s mladistvým nadšením oznámila: „Potkala jsem Rexe Scoutena! Je tak báječný.“

Rex Scouten byl vedoucím protokolu Bílého domu za doby Reagana. Neviděla ho od chvíle, kdy z Bílého domu odešla. Stál u ní v **soláriu rezidence** v momentě, kdy **šéf tajné služby, který jí byl přidělen**, přišel se zprávou, že na prezidenta bylo vypáleno několik výstřelů.

Spatřila také Dona Regana. Ovšemže zatrpkle opustil funkci šéfa štábu v Bílé domě poté, co se Nancy a ostatní postavili proti němu kvůli iránské opozici. Mstil se jí v bestselleru, v němž ji obvinil, že ho doháněla k šílenství tím, jak věřila v astrologii a trvala na tom, aby se prezidentské služební cesty pozdržely, dokud se měsíc nedostane do sedmého domu a Jupiter nebude v konjunkci s Marsem. Vůbec jsem o ničím takovém nevěděla, když jsem psala projevy pro prezidenta, ale když jsem si to přečetla, uvěřila jsem tomu. Pokus o atentát na prezidenta **se u ní změnil na hrozný přirozený strach**; neustále se obávala o bezpečnost svého muže, a když jí rady astrologu poskytl útěchu, naslouchala jim.

Ale víte, co udělala Nancy Reaganová, když uviděla Dona Reagana? Smála se a sevřela ho do náruče a on se smál rovněž a přivinul si ji k sobě. „Jsem teď umělec!“ chlubil se také před ní a ona se ho zeptala, co maluje.

„Maluji oleje, krajinky!“ (Je mu osmdesát dva a pořád

Komentář [dmjk3]: Míněna „conservatory“, zimní zahrada nebo skleník.

and he still talks like Willy Loman's brother in *Death of a Salesman: Africa! Diamonds big as stars!*)

Nancy said she'd love to see them, spoke to Ann, his wife, wheelchair bound, observing life now from the middle of people and always looking up.

Later Nancy would muse to a friend, "I never would have associated Don with painting!" They laughed, but with pleasure. Isn't life full of surprises?

It was all so warm, and everyone seemed generous and kind. It was just like the old days, except that's not how the old days were.

The new captain of the *Ronald Reagan*, Captain Bill Goodwin, stands at a little stage on the side of the room and speaks of the reason for our coming together. We are gathered to go, en masse, tomorrow, to the Newport News Shipyards to witness and celebrate the christening of the aircraft carrier *Ronald Reagan*, CVN 76, Nimitz class. Nancy Reagan will swing the bottle to the bow.

The skipper tells us it is the honor of his twenty-five-year career to be the first commanding officer of the *Reagan*, that the ship is coming to life, 60 percent finished. "A ship with a crew is a living, breathing thing," he says. "Tomorrow if you see our sailors, they are the lifeblood. The average age of a sailor on our flight deck is nineteen years old.... If you see them tomorrow, shake their hands."

Nineteen years old. **If the old Reagan was here, the one who isn't sick, he'd think:** "They were born in 1982, when we were trying to rebuild the national defense, when we were going for the six-hundredship navy. They were babies, and now look. Isn't that something?"

The ship's logo, the captain tells us, has four stars for the "four pillars of freedom—liberty, opportunity, global democracy and national pride." Below the stars the ship will bear a motto. "It's one some of you will recognize," he says. "It says, Peace Through Strength." This is greeted, as you might expect, with hearty cheers. Reagan's foreign policy, **boiled down** to three words.

Later the captain tells me that he was on the Indian Ocean, a flight instructor on the USS *Eisenhower* the day Ronald Reagan walked into the White House. "We were waiting for the [Iranian] hostages to come home." Those were bad days for the military, he says, and his plan was to get his golden wings and then go fly for Delta. But when Reagan came in, things got better, and he decided to make a career of the navy. "I'm a product of the Reagan administration," he said.

The evening ends with a small dinner. At just after eight, in a pretty room with a big stone fireplace at the Kingsmill, a fork hit a crystal glass and a throat was cleared.

This was a smaller group of the old friends and heirs and widows of the original kitchen cabinet, the small group of millionaires, businessmen and **freelance**

mluví jako bratr Willyho Lomana ve *Smrti obchodního cestujícího: Afrika! Diamanty velikosti hvězd!*)

Nancy řekla, že je pro ni potěšením setkat se s ním a popovídat si s jeho ženou Ann upoutanou na invalidním vozíku, která mezi hloučkem lidí pozorovala, co se děje kolem a neustále vzhlížela vzhůru.

Později Nancy přemítala před přáteli: „Dona bych nikdy nebyla spojovala s malováním!“ S potěšením se usmívali. Cožpak není život plný překvapení?

Všude vládlo srdečné ovzduší a každý vypadal ušlechtilé a přívětivé. Přesně jako za starých časů, až na to, že to už žádné staré časy nebyly.

Nový kapitán na lodi jménem *Ronald Reagan* Bill Goodwin stojí na malém pódiu po straně místnosti a mluví o důvodech, proč jsme se sešli. Setkáváme se proto, abychom zítra společně zašli do nových loděnic Newportu, kde budeme svědky a kde oslavíme křest mateřské letadlové lodě **hesoucí jméno Ronald Reagan**, CVN 76, Nimitzovy třídy. Nancy Reaganová rozbije láhev šampaňského o příd.

Kapitán nám sděluje, že za pětadvacet let služby je pro něho velkou ctí být prvním velícím důstojníkem na lodi Reagan, že **loď** je připravená ke spuštění na vodu a z větší části se už tak stalo. „Loď s posádkou je věc, která žije a dýchá,“ uvedl. „**Naši námořníci, které zítra uvidíte, jsou krev a mléko.** Jejich průměrný věk na vzletové palubě mateřské letadlové lodě je devatenáct... Až se s nimi setkáte, potřeste jim rukou.“

Devatenáct let. **Kdyby tady byl starý Reagan a kdyby nebyl nemocný, pomyslel by si:** „Narodili se v roce 1982, když jsme se snažili přebudovat systém národní obrany a když jsme se pustili do stavby námořní flotily čítající šest set lodí. Tehdy byli kojenci a podívejte se na ně teď! To je něco, vid'te.“

Kapitán nás informoval, že **logo** lodě tvoří čtyři hvězdičky jako čtyři pilíře svobody – volnost, příležitost, globální demokracie a národní hrdost. Pod hvězdičkami bude na lodi motto: „Mír prosazovaný silou.“ A uvedl: „Někteří z vás ho znají.“

Podle očekávání i všichni uvítali bouřlivými ovacemi. Reaganova zahraniční politika **se smrskla** do třech slov.

Posléze mi kapitán řekl, že působil v Indickém oceánu jako pilot-instruktor loďstva Spojených států amerických na letadlové lodi Eisenhower v době, kdy Ronald Reagan vstoupil do Bílého domu. „Čekali jsme, dokud se [iráňští] rukojmí nedostanou domů. Pro ozbrojené síly to byly špatné časy,“ řekl, plánoval si, že získá zlatá křídla a pak odejde létat do letecké společnosti Delta. Ale po Reaganově nástupu se věci zlepšily a on se rozhodl dělat kariéru u námořnictva. „Jsem produktem Reaganovy administrativy,“ dodal. Večer skončil malým pohoštěním. Těsně po osmé hodině v hezké místnosti Kingsmillu s velkým kamenným krbem zacinkala vidlička o broušený pohár a řečník si odkašlal.

Byla to menší skupina starých přátel, dědiců a vdov původního stínového kabinetu, skupinka milionářů, podnikatelů a **profesionálních filozofů na volné noze,**

Komentář [dmjk4]: Místo se jmenuje Newport News.

Komentář [dmjk5]: Takhle je to ve slovníku, ale konzultoval jsem se znalci a ti tvrdí, že užívat to takhle absolutně bez vztahu k něčemu, čemu může být letadlová loď „matkou“, je blbost.

Komentář [dmjk6]: Loď byla opravdu hotová jen z 60 %, byla v suchém doku (byť zaplaveném pro potřeby toho křtění).

philosophers that had come together in the early sixties and knocked on Ronald Reagan's door. You must run for office, they had told him.

Mrs. Earle Jorgensen is here—Marion Jorgensen, ninety-three years old, powdered like a sweet cake, in a flowered dress. "She had the most beautiful jewels of any woman in America," a friend breathes as we stand together on the side. "She was a beautiful woman," says another. Her late husband had been key in helping to support Reagan's early political career. And here is Bob Tuttle, son of Holmes, who had also been one of the founding group.

Everyone looks handsome, elegant in the candlelight. Most of them, not all, are old. They were there at the beginning. They were in history with him, and helped him be what he was.

Nancy had retired early but Betsy Bloomingdale is anchoring a table. A friend of the Reagans for almost forty years, she still sees Nancy almost every week. Imperial, saucy, with champagne-colored hair, she stands chuckling with a friend. Carol and Paul Laxalt are there, Paul the former governor of Nevada who became the close friend of Governor Reagan of California, and who then went to the Senate, where he supported his friend who was then president. Charles and Mary Jane Wick, again kitchen cabinetiers, both close and longtime Reagan friends.

And some nonpioneers, Buffy and Bill Cafritz for instance, down from Washington. They are a good and needed thing in our capital, bipartisanly friendly and implicitly supportive of whoever is president and first lady. You might call this fiercely practical, and it is. But it's also true that not everyone could do it, and there is a benefit to what they do not only for Washington but also, in a way, for the republic itself. For when a new president, some fellow from a peanut farm in Plains or a state house in Little Rock or the rarefied but still parochial palisades of the Pacific, lands in Washington, he needs an establishment to meet him and invite him in, to greet him and say we hope you have a good time here. Whoever comes to power, Bully, Bill and a handful of others—Kay Graham was one—bring to them the welcoming (though not uncritical and not unobservant) embrace of The Permanent Washington, as if there were such a place. But in a way there is, and if you're from Plains or Sacramento or Hot Springs or wherever, you're sure there is.

kteří se na začátku šedesátých let dali dohromady a zaklepalí na dveře Ronalda Reagana. Řekli mu, že se musí ucházet o kandidaturu na prezidentské křeslo.

Je tady také choť Earlea Jorgensena – Marion, devadesátiletá, napudrovaná jako pocukrovaný koláč, v květovaných šatech. „Měla nejhezčí šperky ze všech amerických žen,“ prohodil šeptem jeden přítel, když jsme s ním stáli stranou. „Byla to krásná žena,“ poznamenal další. Její poslední manžel hrál klíčovou roli v pomoci na podporu Reaganovy začínající politické kariéry. A tady je Bob Tuttle, syn Holmesových, který rovněž patřil do zakládající skupiny.

Ve světle svíček vypadali všichni dobře a elegantně. Většina z nich, i když ne všichni, jsou už staří. Doprovázeli Reagana od samého začátku. Patřili do jeho minulosti a pomáhali mu stát se tím, čím byl. Nancy odešla brzy do důchodu, ale Betsy Bloomingdaleová se pořád drží u vesla. Je přítelkyní Reaganových téměř čtyřicet let a s Nancy se setkává téměř každý týden. Stála tam vznešená, důstojná, se světlými vlasy, a bavila se s přáteli. Carol a Paul Laxaltovi se rovněž účastnili. Paul byl dřív gubernérem Nevady a stal se blízkým přítelem Reagana, tehdy guvernéra Kalifornie. Pak se dostal do Senátu, kde podporoval svého přítele, který se posléze stal prezidentem. Charles a Mary Jane Wickovi, také ze stínového kabinetu, byli oba dobrými a dlouhodobými Reaganovými přáteli.

Někteří si nerazili cestu spolu s Reaganem od samého začátku. Patřili mezi ně například Buffy a Bill Cafritzovi z Washingtonu. V našem hlavním městě jsou takoví lidé užiteční a potřební. Jsou přátelsky nakloněni oběma hlavním politickým stranám a bezvýhradně podporují prezidenta a první dámu, ať je to kdokoli. Lze to nazvat krajním praktikizmem a také že to je. Ale je také pravda, že ne každý je schopen si tak počínat a to, co dělají, je prospěšné nejenom pro Washington, ale svým způsobem i pro samotnou republiku. Pro nového prezidenta je důležité, aby ho různé instituce, spoluobčané z chudé farmy na planinách, nebo z obecních, státem dotovaných bytů v Little Rock, či z exkluzivních, ale stále ještě provinčních terasových domů na příkrých skalách u Tichého oceánu z washingtonského venkova pozývali k sobě, aby ho zdravili a říkali, jak doufají, že se mu vede dobře. Ať se dostane k moci, kdo chce, Buffy, Bill a hrstka dalších – jedním z nich byl i Kay Graham – přicházejí s přátelským objetím (i když ne nekritickým a ne nevšimavým) Věčného Washingtonu, jako by takové místo existovalo. Ačkoli svým způsobem existuje a když je člověk z Velkých planin, Sacramento, či Hot Springs nebo odjinud, je přesvědčen, že tomu tak je.

Komentář [dmjk7]: Bob Tuttle, syn Homese Tuttle.

Komentář [dmjk8]: Odkaz k Jimu Carterovi, narodil se v Georgii, v úrodné Pobřežní nížině.

Komentář [dmjk9]: Bill Clinton oznámil svou kandidaturu na prezidenta v Old State House v Little Rock („state house“ – vládní budova, budova státní sněmovny či nějak podobně).

Komentář [dmjk10]: Kay Gramahová.

Komentář [dmjk11]: Atlantic Coastal Plain – Atlantická pobřežní nížina/Pobřežní nížina.